

Starost in delazmožnost.

Splošno naziranje veli, da človek v visoki starosti ni sposoben ustvarjalnega dela. To je zmotna, kakor hočemo dokazati z več primeri iz človeške zgodovine.

Hindenburg, nemški državni predsednik, je pravkar dopolnil 85. leto in je še čvrst pri najbolj odgovornem delu. Masaryk, čehoslovski državni predsednik, šteje 83 let in jaha še vsak dan svojega belca. Državni kancelar Marije Terezije Kaunitz je šel z 81. letom iz službe, a ne zaradi tega, ker bi bil že nesposoben za delo, temveč zavoljo tega, ker ni soglašal s politiko cesarja Franca. Franklin je bil od svojega 81. leta do smrti središče ameriške ustavotvorne skupščine, Wellington je še po 80. letu odločil s svojim svetom o najtežjih vprašanjih britske vojske, Gothe (nemški pesnik) je bil še s 83. letom čil stvaritelj. Katon (Rimljan) starejši se je z 80. letom pričel učiti grščine. Max Liebermann slika s 85. letom. Voltaire (Francoz) je napisal svojo zadnjo žalostno s 84. letom, a potem še nešteto drugih del. Goldoni je s 86. letom pričel pisati francoske šaloigre, Carlyle je bil borben do svoje smrti v 86. letu, Mom-

sen je napisal Rimsko državno pravo z 82. letom, potem še »Monumenta Germaniae«. Clemenceau (francoski državnik) je kazal še z 88. letom svojim nasprotnikom zobe, v isti starostni dobi je bil Auber še ravnatelj pariškega konservatorija.

Gladstonu je bilo 89 let, ko je še rohnel proti Turkom, japonski slikar Kokuzaj in Adolf v. Menzel sta slikala še z 90. letom.

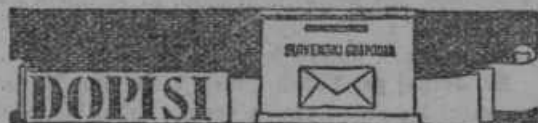
Michelangelu je bilo 89 let, ko je še vodil gradnjo cerkve sv. Petra, Aleksander v. Humboldt je imel 90 let, ko je še delal na svojem Kozmosu, Sofokles (starogrški pisatelj) je z 80. letom spisal Ojdisa, da dokaže svojo duševno čilost sinovom, ki so ga hoteli dati pod varstvo; Thomas Hobbes je pričel s 86. letom svojega Behemotha in ga je dovršil pet let pozneje.

Kardinal Fleury je ostavil z 88. letom državno krmilo, pesnik Huyghens je umrl 91leten kot tajnik oranijskega princa, Ranke je pričel s 85. letom svojo Svetovno zgodovino in jo je pisal 6 let. Cesarica Evgenija je s 94. letom uganjala politiko, dož Dondolo s 97. letom. Tizian (italijanski slikar) je s 97. letom slikal zaobljubljeno sliko Bitka pri Lepantu in potem še celo vrsto del.

tam mila zima in da je celi december sijalo ljubo solnce. Resnici na ljubo rečemo in pišemo, da tukaj pri nas je v resnici bolj tiha, žalostna in klaverna zima. Božjega solca že nismo videli od 4. decembra l. l. pa do 8. januarja t. l. in od 9. januarja pa do danes, ko to pišem tudi na. V letu 1932 je bilo pri nas rojenih 45, umrlo pa jih je 36, poročni so bili 3 pari. Vsled hude denarne krize se pri nas slabo ženijo, nikdo se ne upa na porgo ženiti, tudi smrti se strašno hudo bojimo, ker nikdo bi nas ne bil rad na porgo pokopal. Le samo tisti nič ne odlagajo, kateri se imajo naroditi, ti ne gledajo na krizo, pridejo takorekoč brez vsakega cvenka in bankovca na svet. Za sv. birmo, ki bo pri nas dne 9. maja t. l., se že vse z velikim zanimanjem skrbno pripravlja. Dekleta že skrbno zbirajo prispevke za kinčanje, birmanci si že morajo prositi botre.

Fram. Dne 1. februarja je umrla 71letna vdova Elizabeta Bratuša. Veliko ljudi se je udeležilo lepega pogreba verne in skrbne matere, ki naj v miru počiva! Potrti rodbini naše sožalje!

Marenberg. Pomenimo se danes o važnejših dogodkih preteklega meseca v naši fari: Sejem je bil samo eden. Na ta sejem, ki mu pravijo »na jaštang« in je vedno tretji pondeljek po novem letu, je bilo prignano okrog 20 glav živine. Še bolj slabo je bilo povpraševanje in še slabša kupčija. Znamenje slabih časov, ki tlačijo predvsem našega kmeta. — Smrt je nekaj časa pobirala na pobočjih med šmartinsko in šentjanževsko cerkvijo. Pri g. Hedlu, p. d. Stokhelerju, je starostna oslabelelost vzela 74letnega Janeza Germuta, ki je 30 let služil pri tej hiši. Na oslabelelost srca je izdihnil pri g. Mravljaku, p. d. Kozjeku, 74letni Ignac Jakopin, prevžitar in vdovec. Na boleznih ledvic in jeter je umrl posestnik g. Kuhelnik, p. d. Sušnik, in sicer v mariborski bolnici, kamor so ga en dan prej zapeljali. Iz tega dela pa je smrt v slovo za pretekli mesec pogledala proti Sv. Trem kraljem. Tu je pri Pečalerju na pljučnici umrl 27letni domači sin Franc Derčaj. — Kakor je bil samo eden sejem, tako je bila pretekli mesec tudi samo ena poroka. Ženin je prišel po svojo nevesto iz Belgije v Marenberg. Piše se Ernest Dornik, po poklicu pa je rudar. Za ženo je vzel Antonijo Rupnik, zasebnico v trgu. Za priči sta bila gg. Stefan

Svečina. Na gostilji Antona Kozjek in Štefike Mayer so veseli gostje zložili 90 Din za katoliške misijone v Afriki. Bog povrni!

Sv. Marjeta ob Pesnici. Redki so jubileji, kakor smo ga na tako veličasten način proslavili v nedeljo dne 22. januarja v prijazni Grušovi. Obhajali smo 71letnico nam nadvse ljubljenega in dragega posestnika, cerkvenega ključarja ter bivšega dolgoletnega župana v Grušovi, sivolasega starčka očeta Vinc. Verlič. Zvonko je odmevala slovenska narodna pesem v noč, ob toli slovesni podoknici, ki mu jo je iz največje naklonjenosti in hvaležnosti prire-

dil s pomočjo požrtvovalnih in uglednih domačih sinov marjetški cerkveni pevski zbor pod spretnim vodstvom svojega organista ter njegovega brata konservatorista g. Gustina Rakuša. Nad vse ganljiv je pa bil pač prizor, ko je v krogu sorodnikov, vrlih sinov in hčer si ob izbranem govoru g. konservatorista ter znani napitnici »En starček je živel, bolešno utrlil z velo roko vročo si solzo, pač solzo tihe prošnje, s pesnikom želeč: »Bog oče nebeški glej, še ta kozarček zdaj in hvalo bom vekomaj, vekomaj pel! Mi pa, ki Te ljubimo, Ti ključemo: »Vincenc, ne samo še ta kozarček sreče, marveč še tisoč in tisoč! — Tvoji Marjetčani.

Sv. Andraž v Slov. goricah. Čudimo se, ko beremo dopis v »Slovenskem gospodarju« od Sv. Jerneja nad Juto z dne 25. m. m., kako je

povedovalca zmotil. A naposled se vendar le eden oglasi:

»Kaj pa se vam je potem zgodilo?«

»Kaj? Požrla sta me medveda do zadnje kosti«, pravi nato trgovec.

Nastane velika tiho-ta. Vsak si je svoje mislil. Od tistega večera so si lovci svoje dogod-bice le še tedaj pripovedovali, kadar so bili sami med seboj.

Velikina vsemirja.

Slavni prof. Einstein je izračunal, da meri vsemir 500 milijard svetlobnih let. Kaj pa je svetlobno leto? To je daljava, ki jo napravi svetloba katerekoli zvezde v 1 letu. Da dospo svetlobni za-

»Karel, vse se bo še preobrnilo na dobro. Mislim, da bo tudi Ema imela pri tem svoje prste vmes.«

»Ema?«

»Da, Ema. Ali ni ljubka in dobra?«

»Da,« je rekel Karel, »ljubka in dobra — in tako lepa!«

In nenadoma je začel jokati. Učitelj se sprva ni genil, pustil je, da je fant jokal. Nato pa ga je sunil s komolcem in rekel:

»Karel, v mestu sva, skoraj bova na kolo-dvoru. Obriši si oči in bodi veder, zaradi ljudi.«

Večer pred svetim Andrejem.

Oče Blažun, gostilničar »Pri lipi« ob cesti, je bil pravičen mož. V nedeljo je vrgel v cerkvi pri darovanju kar pet dinarjev na krožnik. To je bilo nekaj tako neznanskega, da se kaj takega daleč okrog ni pripetilo. In skopi mešar Debeljak je trdil, da pride Blažun v čast božjo še na nič; njemu samemu bi kaj takega nikoli ne padlo v glavo, ker se tiče denarja, je dejal, človek ne sme preveč razvaditi ljubega Boga.

Pismonošu, ki je napravil dolgo pot do samotne gostilne, je poklonil Blažun kozarček, v katerem je bilo polovico rženega žganja, polovico pa vode. To pijačo je imenoval Blažun »brizganec«. Samo rženo žganje, je dejal, ni zdravo, ker udari preveč na obisti. Iz te skrbi je gostil s to pijačo vse svoje goste. Njegovi »rženki« pa poznavalci in sladkosnedeži niso prisojali velike cene. Marsikdo jo je pljunil iz ust in zaklel.

Ob delavnikih v gostilni ni bilo skoraj nič življenja. Vse vrste vozovi so vozili mimo hiše dalje; kočijaži in šoferji so zavili rajši k »Upanju« doli v vasi, k tisti »umazani konkurenci«, kakor je rekel oče Blažun. Vsaka konkurenca na svetu pa je umazana, to ve vsak, in tudi oče Blažun je vedel to.

Tudi podkupiti se oče Blažun ni dal. Ko se je do 52 let stara devica Marta zaljubila vanj in mu za 65. rojstni dan poklonila žametasto čepico, ki jo je sama vezla, je oče Blažun čepico sicer vzel, stare device pa ni maral vzeti. Tako nepodkupljiv je bil. —

Bilo je konec novembra. Zgodnja zima je

Bremec, krojač, in Josip Šega, tuk. pismonoša. — Precejšnje število ubogih je bilo preteklo nedeljo obdarovanih v župnijskem uradu, ker se je razdelil čisti dobiček igre »Za srečo v nesrečo«, ki jo je tukajšnje prosvetno društvo priredilo na Štefanovo.

Ljubi France, ker ti usoda ni dovolila, da bi počival na domači zemljici, naj ti bo lahka tuja!

Žetale. Večje in manjše posestnike, kakor tudi male obrtnike pritiskajo sedanje težke gospodarske razmere ter jih pretijo uničiti. V

kot orehi, ter nam občutno škodo napravila, zlasti na sadju, ki zbog udarcev ni bilo po dve tretjini za prodaj. Zadelo je celo Nadolsko, večji del kočičke in pol dobrinske občine. Zaprošili smo, naj se nam vsaj davek odpiše, a se je v celoti izterjeval, kakor v dobri letini.

Veržej. V petek dne 27. m. m. nas je še mnogo v postelji prestrašilo zvonjenje plat zvona: poziv na pomoč! Pogled jemajoča, žareča zarja nam je pojasnila, da imamo v trgu požar. V naglici smo nase pometali obleko ter bežali na kraj nesreče, kjer smo opazili, da so ognjeni zublji, liki visoko se vzpenjajoči ognjeni stebri, uničujoče objemali škedenj tukajšn. posestnika Ivana Bunderl. Gasilci iz Veržeja so bili s svojo brizgalno hitro na mestu nesreče, vendar jih je pri reševalnih delih oviral hud mraz in pomanjkanje vode. Po dolgem trudu smo končno dobili vodo po odvodnih ceveh, a delo je postalo brezuspešno, ker so bile cevi na mnogih mestih preluknjane in se je voda porazgubila, predno je dosegla svoj namen. Tako so ljudje, ki so prišli z dobro voljo pomagat svojemu bližnjemu, rešiti, kar se rešiti da, morali mirno gledati, kako je pogubonosni ognjeni element nadaljeval svoje uničujoče delo. Nesrečni družini ni pogorel samo škedenj, ampak vsa slama in skoraj vso gospodarsko orodje. Škoda je tem večja, ker je bilo poslopje zavarovano komaj za 5000 Din., slama in drugo pa sploh ni bilo zavarovano. Obračamo se na dobre ljudi in usmiljena srca s prošnjo, naj nesrečni družini, ki je imela za nesrečnike vedno odprto roko, pomagajo posebno s krmom, katero je požar po večini uničil.

Sv. Jernej pri Ločah. Smrt je šla dne 24. m. m. skozi Zgornje Laže in vzela s seboj blagega moža, posestnika Alojza Strmšeka v 67. letu njegove starosti. Bridko je zadelo s tem ne le samo njegovo družino, kateri je bil dober in skrben oče, ampak tudi občino Laže in celo faro. Občina je zgubila z njim modrega in vestnega župana, ki je skozi dolgih 29 let, razen kratkega preselka, vodil občinske posle v splošno zadovoljnost; župnija pa zvestega cerkvenega ključarja. Dovolj tega moža označimo, ako rečemo: krščanski mož, vedno zaveden Slovenec, kremenit značaj, poštenjak skoz in skoz. Na njegovi zadnji poti ga je spremljalo obilo ljudstva od blizu in daleč, kar pač spričuje, da je bil splošno priljubljen in zelo

Pri nas zima — pri piramidah v Egiptu vročina.

Mala Nedelja. V nedeljo dne 29. januarja je prišla iz Graza žalostna novica, da je v tamk. deželni bolnišnici umrl naš nad vse ljubljeni Franc Kokl iz Moravec. Rajni se je podvrgel ustni operaciji, katera pa ni uspela, ker je nastopilo že poprej zastrupljenje. Vsi ga homo težko pogrešali: žena, starši, katerim je bil edina podpora na stare dni. Saj je bil namenjen za bodočega gospodarja. Tudi naše Slomškovo prosvetno društvo žaluje za njim. Rad je sodeloval pri društvu. Korni pevski zbor je dobil veliko vrzel, kjer je rajni sodeloval z velikimi veseljem. Na Svečnico smo ga položili k večnemu počitku na graškem pokopališču.

tem je tudi vzrok, da se samski fantje in dekleta ne oglašajo, da hočejo samski stan zameniti z zakonskim. Če se tu in tam vendar kdo tega domisli, je prvo in glavno vprašanje: koliko jurjev bo ta imela, odnosno imel. Nekdaj pa se je oziralo na čednosti in dušno lepoto osebe, ki bi naj bila tovariš, in sicer najboljši in najbližji tovariš v življenju. Pri nas so prilike še posebno težke. Že predlanskim je nam hribovcem suša povzročila občutno škodo, osebno krompirja ni bilo skoro nič v količkah višjih in selnčnih legah, otave ni bilo nič, pa tudi koruza, fižol in svinjska reja so hudo trpele. Obiskala nas je še toča, debela

pokrila griče in rebra. Oče Blažun se je okoristil s to ugodno okoliščino. Za večer pred sv. Andrejem je napovedal v časopisih »vlivanje svinca s plesom«. Gostilna je bila nabito polna. Zvonkljaje so prihajale sani. Smučarji so se gnetli v gostilno, nekdo je, oblečen v harlekina, pripeljal svojo dekle na otroških sankah, drugi je prišel preoblečen v medveda, nekdo pa je prijezdil celo na kravi. Tri ure je rabil, da je prejezdil štiri kilometre. Ljudje so se mu smejali. Oče Blažun je svečanost zavlekel. Rekel je, da se sme vršiti vlivanje svinca le med polnočjo in eno, sicer čarovnije nimajo haska.

O polnoči so pogasili vse luči, kar je bilo posebno zaljubljenecem všeč. Nato je na mizi sredi sobe strahotno vzplamtel moder plamen. Na mizi je stal gorilnik na špiriti. Oče Blažun je prodajal majhne papirnate ovojčke z napisom »Pogled v bodočnost«. Samo dinar je veljal ovojček. V njem pa je bil košček svinca. Sijajna kupčija! Ob desetih so bila vsa ta usodna pisma že porazprodana. Točno ob dvanajstih je stopil nekdo k mizi, položil svoj košček svinca v žlico, držal

žlico nad modrim plamenom, dokler se svinec ni raztopil, nato pa izlil tekočino v posodo, ki je bila nalita z mrzlo vodo. Živahno je zasvistelo. Takoj je oče Blažun vzel strdeli svinec, ki lahko dobi najrazličnejše oblike, iz vode in rekel: »Raztolmačite si svojo usodo sami, ali pa pojdite k mediju.« Medij je prerokoval večinoma le dobro. Ko je prišel h mizi harlekin s svojim dekletom, je rekla prerokinja, da ima njegov svinec podobo krste, dekletov pa podobo ciprese na pokopališču. In ko je prišel s svojim svincom kmet Medven, je prerokinja s srepim pogledom rekla, da je v svinču veliko čudnih reči, na koncu pa da stoje vislice.

Tudi tej razlagi so se vsi prešerno smejali.

Drugo jutro so našli vozniki harlekina in njegovo dekle mrtva na cesti. Na poti domov sta bila v snežnem metežu zmrznila.

Oče Blažun je skomignil z ramami:

»Kaj hočemo? Kdo pa vozi svoje dekle na sankah po snežni vihri? Je bil pa oni s kravo že bolj pameten; ostal je tu, kravo pa smo pomolžli. Oh, bil je tako prijeten večer!« Dalje sledi.

rek od solca do nas, potrebuje okrog 8 minut. Potemtakem si moremo predstavljati, kako ogromna mora biti daljava zvezde, s katero »potuje« svetloba eno leto do zemlje. A kakšna je šele razdalja vsemirja, skozi katero mora leteti žarek svetlobe 500 milijard svetlobnih let — toliko je vsemirje po Einsteinu. Drugi učenci pa so še manj skromni.

V pomorski bitki pri Salaminu

na Grškem leta 480 pr. Kr. potopljene perzijske ladje hoče dvigniti neka italijanska družba. Ako se bo ta dvig res posrečil, bo najdba največje starinoslovske vrednosti.

spoštovan. Svetila mu večna luč, njegove domače pa naj Bog tolaži! — Lani smo imeli 21 mrličev, najstarejši je včakal lepo starost 90% leta. Rodilo se je 34 otrok in sicer 22 deklic in samo 12 fantov, izmed katerih pa so že 4 mrtvi. Bo kriza tudi pri ženinih! — Veselili smo se že, da bomo dobili novo učno moč, a sedaj se vidi, da bode ostalo vse pri starem in naši otroci bodo še naprej trpeli pod dosedanjimi razmerami!

Čadram-Oplotnica. Otroci in tudi nekateri odrasli hitijo za zimskim športom. Otroci imajo na tem športu svoje veselje, odrasli pa se kratkočasijo, da vsaj za par ur pozabijo na nekaj, o čemer menda toži cel svet: na krizo. Tudi tukaj občutimo silno krizo. Povsod, kamor prideš, ne slišiš drugega, kakor: vse bi še bilo, samo da bi malo več denarja imeli! In kako bi ne bila kriza? Kar ima kmet za prodati, nima nobene prave cene in sploh nihče ne vpraša za njegovimi pridelki. Kar pa mora kmet in delavec kupiti v trgovini, mora vedno dražje plačati. N. p. pšenična moka se je v dobrih 14 dnevih za cel dinar podražila. In tako je tudi pri drugih stvarih. Kako naj se potem kmet in delavec bori za vsakdanji kruh, ko vedno bolj propadata?!

Sv. Križ pri Rogasški Slatini. 40letnega poštenika Čonč Vincenca iz Cerovca je dne 4. t. m. njegov izrejenec grozno poškodoval. S sekuro po nosu in teležnikom po glavi. Zasilno obvezo mu je nutil g. dr. Brabec, nakar je bil takoj poslan v celjsko bolnico. To surovo dejanje njegovega izrejence je presenetljivo celo okolice.

Smarje pri Jelkrah. Je sicer dolg pust letos, pa vendar smo že pred Svečnico odpravili precejšnje število lepih gostij. Pri šketovih v Brezju sta se poročili dve sestri in sicer sta dobili oba brata iz Zidarjeve hiše pri Sv. Tomažu. Pri Tomaževih pa so dali svojo hčerko k Peckovim v Ješovcu in tudi v Stranjah pri Novakovih so dobili mlado gospodinjico iz St. Jurija ob južni žel. Bog daj mladim parom iz uglednih hiš ožno srečo in blagoslova! — O grdem zločinu nad Golčmanovim sinom v Sotenskem, ki je bil v torek zvečer od nesrečne roke s kuhinjskim nožem zaboden v prsi tako, da je v par minutah podlegel štiri prste široki rani, rajši ne poročam natančneje, ker se mi preveč gabi.

Jurklošter. Prvi mrlič v naši župniji letos je bil 78 let stari prevžitkar Poljšak Valentin iz Moruškovca, ki je umrl dne 27. januarja. Nenavadna otekline v vratu ga je zadušila. Po njem žaluje tudi 78letna vdova Ana, s katero sta složna in mirno živela skupaj baje že 60 let. Otrok nista imela nobenih. Ko bi bila premožna, bi bila že lani obhajala slovesno biserno poroko. Ker pa ne razpolagata s premoženjem, sta morala na tistem preživeti slavnostni dan ob črnem kruhu in koruznih žgancih. Pa je vseeno minulo. Praznoverne ženice pa bodo sklepale tako-le Ker je prvi mrlič moški, bodo letos umrli v naši župniji večinoma moški. To pa ne bo držalo. Bodite videli, da ne!

Kapele pri Brežicah. Pred dobrimi 12 leti je bil dodeljen tukajšnji župniji vlč. g. župnik Leopold Kolenc, ki je pa sedaj, na žalost vseh faranov, premeščen na župnijo Sv. Vid pri Grobelnem. Ze v začetku svojega bivanja med nami smo v njem spoznali ne samo dobrega dušnega pastirja, temveč tudi izvrstnega svetovaleca na gospodarskem, vzgojnem in zdravstvenem polju. Zasluge, ki si jih je vlč. g. župnik pridobil ne samo pri nas, ampak tudi v bližnji in daljni okolici, se ne dajo opisati. Zato ni čudno, da se je pri odhodu marsikatero oko porosilo, vlč. g. župnika pač ne bomo

mogli nikdar pozabiti! Župniji pa, ki je dobila tako požrtvovalnega dušnega pastirja, iskreno čestitamo!

Zabukovje. Dne 15. m. m. so otroci v šoli priredili par prizorov s petjem. Kljub hudi zimi se je nabralo precej občinstva k igri, ki so z zanimanjem sledili vzporedu, katerega so šolarji dobro izvajali. — Zakonski jarem sta si naložila Anton Špec na Preski in Neža Bauman s Pokojnika. Bog jima daj srečo!

Razkošje izginja.

Nikjer se ne doigrava prehod od razkošja do potrebnega tako naglo in tako temeljito kakor v Ameriki. Ne radi tega, ker je med Amerikance udarilo pomanjkanje nepričakovano, ampak radi tega, ker se je bilo razmahnilo razkošje višjih ameriških krogov v letih izobilja tako, kakor bi ga bilo mogoče držati le v najboljši — daljši dobi. Na ta način se da razložiti, da zginja v Ameriki razkošje bolj vidno in bolj strašljivo nego v drugih državah.

Pred petimi leti, ko je bilo izobilje v Ameriki na višku, se je rodila najvišjim desetisoč misel, da bi si pozidali na otočkih ob vzhodni morski obali Združenih držav bajno lepo opremljene gradiče. Z razsipavanjem milijonskih svot so pognali pravilni gradovi, ki so bili opremljeni z naravnost kaznivim razkošjem. V njih so se vršile najslajnejše proslave in zabave. Časopisje je objavljalo cele stolpice o prireditvah, za katere so se izmetali neizmerni zneski.

O vsem tem rajskem veselju po bajnih gradovih ni več ne sluha in ne duha, odkar je zajela gospodarska kriza tudi Ameriko. Zginili so celo prebivalci gradov.

Nekaj časa se je trudila cela armada mešetarjev, da bi prodala gradiče. Kdo pa bi lahko kupil in tudi plačal v sedanjih hudih časih te stavbe? Nekatere so prevzele za smešno nizko ceno kot okrevališča razne zavarovalne družbe. Večina gradičev po otokih je zapuščena, prazna so ostala sprehajališča ob obali, vrtovi, zidovje razpada...

Eden od praviljnih otokov je opremljen z manjšo lukso, v kateri čaka zasidranih več nego 100 lažjih brzoladic, za katere tudi ni kupcev. Najlepše ladje, ki so bile kedaj zgrajene, med temi take z dnom iz stekla, skozi katero je mogoče po plitvinah opazovati življenje na morskem dnu, danes samevajo ter počivajo...

V kratkem bodo priredili v omenjenem pristanišču dražbe za te luksuzne ladje, ki bodo prodane za vsako ceno, tudi za 100 dolarjev.

Velik ameriški časopis je dal nasvet, naj bi država pokupila zapuščene gradove kot spomin na dobo, ko tisočeri in tisočeri v Ameriki niso znali, kako bi se znebili čim višjih denarnih svot, torej kot spomin na čase, kakoršnih ne bo več doživel sedajni in niti naslednji rod. Drugi list spodbuja, naj spusti država te kazalce razsipavanja v zrak, da nas ne bo sram pred potomci radi vnebovpijočega razmetavanja denarja.

*

Viničarski vestnik.

Viničarji po svetu in pri nas. Izvzemši Nemčijo, žive viničarji povsod v vinorodnih deželah v zelo slabem gospodarskem položaju, radi nezadostnega socialnega skrbstva od zgoraj, ravno za poljedelsko delavstvo, h kateremu viničarji pripadajo. Značilno je drugod še tudi to, da so viničarji povsod v skupni stanovski organizaciji s kmetijskimi delavci, do čim smo pri nas ločeni v tem. Kakor v Nemčiji, tako tudi v Španiji so viničarske stanovske korporacije organizirane zgolj na materialistično-socialističnih načelih. To se je v prvih povojnih letih tudi pri nas zelo prizadevalo od strani narodnih in socialnih demokratov. Ustanovile so se take nekrščanske viničarske organizacije na sicer raznih krajih, pa so kmalu zopet zaspale. Tudi danes še gredo prizadevanja za tem, vendar pa povsod brez vidnega uspeha. Vodilno vlogo slovenskega viničarskega pokreta ima danes popolnoma le »Strokovna zveza viničarjev«, ustanovljena l. 1919 v Ljubotomeru. Kljub vsem organizatoričnim težavam in nasprotovanjem si je ta organizacija znala utrditi položaj vsepovsod. Zelo malo bi mogli najti pri nas še viničarskih krajev, kjer ne bi bilo že članov, bodisi skupine te organizacije. »Strokovna zveza viničarjev« kot taka, je tudi edina in najmočnejša krščanska delavska strokovna organizacija sploh na bivšem Štajerskem. Dolžnost vsakega poštenega viničarja samo je, da pomnoži število njenih članov, vseh drugih pa, ki resnično čutijo socialno in krščansko, da delovanje te organizacije podpirajo!

Samo v slogi je moč! Iz blagajne posmrtninskega sklada »Strokovne zveze viničarjev« je bilo v letu 1932 izplačanih skupaj 27 posmrtninskih podpor po 100, 300, 400 in 500 Din. Ves ta denar smo zbrali organizirani viničarji za pomoč prizadetim svojcem umrlih. Članarino organizaciji dajati se pravi, pritrpati si in prihraniti ta denar za težke dni. Organizirani viničarji imamo s tem svoje skupno premoženje, neorganizirani pa nimajo ničesar nikjer, tudi tistih dinarjev ne, s katerimi niso članarine plačevali.

Silaj in papec zamorca na francoskem dvoru.

V Parizu je ohranjena do današnjega dne slika, na kateri je videti francoskega kralja Ludvika XV. kot gosta pri svoji priležnici Dubarry. Glavna oseba na sliki je mlad, v belo svilu oblečen zamorec, kateremu porivata v usta kosček čokolade dve dvorni dami. Zamorec je pokrit z zelenim turbanom, ob strani pa mu binglja sabljica s slono-koščenim ročajem.

Črnc, kateremu je bilo ime Zamor, je prišel v Evropo, ko je bil star 7 let. Neki angleški kapitan ga je kupil nekje v Afriki. Ta ga je zopet ponudil v nakup kraljevi ljubici, ki ga je vzela za svojega slugo ali paža.

Črni dečko je bil zelo brihten, kmalu se je naučil brati ter pisati in je prejel sv. krst z velikimi svečanostmi. Dubarry mu je bila krstna botra in od tedaj je bilo videti zamorca v njeni bližini pri vseh raznih slovesnostih. Kmalu je postalo obče znano, da se je treba pred vsem prikupiti zamorčku, ako hoče kedo kaj doseči pri tedaj vsemogočni Dubarry. Zamorca so preobkladali z